

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

סניף המורים בירושלים עומד על הנבחה הדרושה. הוא איננו מסתפק לחנך את הדור-הצעיר ברוח עברי בלבד, אלא רודף הוא עד חרטה את כל הבוגדים והמהרסים שמטרתם היא לנגע בקדשי החניך-העברי. ישנו איש אחד בירושלים שבמשך כל חייו נלחם נגד העברית, עשה את כל אשר לאל ידו בכדי להסיף את השפת הרוסית והורגונית בארץ ישראל, הקדיש את כל זמנו להבר מלונים והאנציקלופדיות" בשפות לועזיות ויחנך את בניו ואת בנותיו ברוח-זהה לעמנו וללשון העברית. במשך ארבעים שנה הוניהו את האיש הזה ויעזבוהו לנפשו, לא דיתכוננו בו בשעה שהיה מותרם על ידי "היהודים", ולא דאגנו לו בשעת האחרו על ידי הממשלה התרבית. אך היום, הנה קם מושיע ללשון העברית: המורים בעלי "הגבה המקסים" מחברי תרגומי הבדוק, אינני ארצנו רוצים סוף

סוף להציל את "שפתנו" מידי האיש הנורא, הדיבור, המלשין והמתריב - אליעזר בן-יהודה... יחד עם סניף המורים בירושלים סונה אנכי אל כל חובבי השפה העברית, בכקשרה שיקומו כלם כאחד וירדפו עד חרטה את הורם-העברית אליעזר בן-יהודה. בטוח הנני שכל חובבי השפה העברית יעתרו לקול קריאתי זו ויכריזו כלם מלחמת מצוה זו - למען יצילו את מורינו מהיות לקל סי'.

* *

קשה להיות מורה לשעורים בהסתכלות. כפעם בפעם יש שרגום של מי שהם קופין על המורה המסכן. לפי תומי ספרתי לכם בשבוע שעבר על אדות "מיטב הסופרים" המשחחפים ב"הארץ" והנה מיד אחרי פרסום ידיעתי זו באו אלי בטענות הסופרים א. אלטמאליה, וא. בן-אבי ויצעקו בפני חמם: "מה עשית לנו? עד עתה עשה לנו אותו עתון רקלמה יפה, כי הואיל כטובו וכחסדו הגדול לחשב אותנו בין מיטב הסופרים והנה באת אחת. עזמותי בהבל דברך, וחתיק את כל הבנין והננו שוב אמללים:

הפשונו היום את שמותינו בין המשחחפים ומיטב הכחות הספרותיים, אך לשוא! כי מיד אחרי קראם את שעורך-בהסתכלות המנוול, חשו עורכי העתון ה"הגון", ויוציאו את שמותינו מתוך רשימת ה"סופרים הנכבדים".

וזאת האמת עלי להגיד ולהורות קבל-עם כי לבי דואב על המסכנים האלה. אולם, סלח יסלחו לי הפעם הנעלבים, כי סנין לי לדעת שעורכיה הנכבדים של "הארץ" יואילו לקרא ירכחון הנדפס ב"עתון צהוב"?

ובכל זאת מנחם אני את אלטמאליה ובן-אבי: עוד לא אכרה תקותם! אפשר מאד, שאחרי מותם ירפיו בעלי העתון ה"הגון" שיר או מאמר שיצא פעם מעטם כמו שעשו למנוה אנ-סקי, ושוב ירשמו את שמותיהם בין הסופרים המשחחפים ב"הארץ".

* *

הוא) ידועים הם לרמון קוראים. נמצאו גם אנשים שבחרו בעתונאי זה בתור ציר במורשון האנגלי. לפני חדשים אחרים הקדיש אוקונור זה מאמר ארוך ב"מיימס" בנוגע למשפחת המרגלים משפחת אהרנסון הידועה. אוקונור מספר לקוראיו בהתלהבות גדולה על פגישתו עם המנה אהרנסון, עם רבקה אהרנסון, ויזכיר דרך גב מה שאמר הלורד אלנבי על אדות אלכסנדר אהרנסון. וראו מה ביני לבין חמי: אוקונור זה מכיר הוא את חוגי המסקרה הצבאית בלונדון, וכיר גם את אלנבי, ופחות או יותר היה צריך לכיר בנכחותם של המרגלים. אך מכיון שהוא "עכום" ומטומטם-המת, לא למד כלום. והנה בא לנו וגמון הכתב המפורסם של העתון המפורסם "די צייט" (מה? היחכן שלא שמעתם על אדות וגמון?) ומבלי להפגש עם אותם האנשים היודעים פחות או יותר דבר על מעשיהם של המרגלים, יודע הוא אל נכון כל מה שנעשה בימי המלחמה. יושב לו וגמון זה בירושלים על כוס תה מלוכלת, בבית-מרוח שבו נשמעות דעוניהם של כל "המומחים" של ארץ ישראל,

ושולח כתבות ל"צייט" (הלא סוף סוף אפילו בעד כוס תה מלוכלת צריך לשלם). ומח אניד לכם רבותי, אחרי שגמר וגמון את כתבתו ל"צייט" לא נשאר כלום מאלכסנדר אהרנסון. קראו, קראו נא ב"צייט" (מה? האינכם מנויים על העתון המפורסם?) וראיתם שזה המסכן אלכסנדר אהרנסון אינו יודע לא לכתב ולא לדבר, הוא גולם ממש רחמנא לצלן. רק מעלה אחת משאיר לו וגמון המפורסם: מודה הוא עליו שהגו "שפיצעלי טוב, ושהוא קבל הרבה הרבה, הרבה כסף... וגמון היקר שתפקע מרו קנא". הוי כסף, כסף? ! ואחם קוראי הנכבדן הנכם רמתים בטח ע"ז. אך זה וגמון הכוב המפורסם מקנא בכספו של "מרגל", והלא זה על ידי כתבותיו ל"צייט" בפת מקבל סכום עצומים?...

אבל אל תשכחו רבותי. מחיר התה הוא יקר אפילו אם הוא נמוג בכוס מלוכלת.

* *

מי יתנני מצחצח-נעלים, והיח לועג לכל הנאנחים: משכר! העובדה שרק ירד אלימטר

גשם, וינה נחמלאו... כיסי מצחצחי הנעלים שלימים. ועל כתלי בתי-העיר מודבקות מודעות טונות ומעליהן במלים בולטות אני קורא: הח שר. ובראשי מחחיל לבצבץ חשד נורא: ועיריה הירושלמית יחד עם נהגי המכוניות, כרתו ונראה ברית עם מצחצחי-הנעלים. העירייה מקבלת עליה לשמר על רחובות העיר לבל יתוקנו חלילה; נהגי המכוניות מתחייבים לעבר במרוצה באותם הרחובות, וללכלך את כל העוברים ושבים בהם, ומצחצחי הנעלים מקריבים את עצמם ומקבלים את השלינגים של האמללים האלה שהוכרחו לצאת החוצה, בימי הגשמים. לזאת אנכי קורא: יזמה. והלואי שוער הצירים שלנו, ועד הלאומי, ויחר מוסדותינו הצבוריים היו מראים יזמה כזאת.

עזמות